

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Εκατόν Δύο

Η Τριπλή Εφαρμογή του Αγγελιοφόρου: Αποκάλυψη των Προφητικών Δυναμικών

Jeff Pippenger
2024-02-29

Η τριπλή εφαρμογή του Ηλία αφορά το μήνυμα, τον αγγελιαφόρο και το κίνημα κατά τη χρονική περίοδο της εκτελεστικής κρίσεως του Θεού, η οποία αρχίζει με τον νόμο της Κυριακής στις Ηνωμένες Πολιτείες και συνεχίζεται έως τη λήξη του καιρού της χάριτος. Η εκτελεστική κρίση κλιμακώνεται από μια περίοδο κατά την οποία η κρίση του Θεού είναι αναμεμιγμένη με έλεος έως τον καιρό κατά τον οποίο οι κρίσεις Του εκχέονται χωρίς έλεος στις επτά τελευταίες πληγές.

Η τριπλή εφαρμογή του αγγελιοφόρου που προετοιμάζει την οδό για τον Αγγελιοφόρο της Διαθήκης αφορά το μήνυμα, τον αγγελιοφόρο και το κίνημα κατά την τελική περίοδο της διερευνητικής κρίσεως του Θεού, η οποία προσδιορίζει την περίοδο της σφραγίσεως των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Η περίοδος εκείνη λήγει με τον επικείμενο νόμο της Κυριακής στις Ηνωμένες Πολιτείες, οπότε αρχίζουν οι εκτελεστικές κρίσεις του Θεού.

Ο Ιωάννης ο Βαπτιστής προετοίμασε την οδό για τον Χριστό, τον Αγγελιαφόρο της Διαθήκης, ώστε να βεβαιώσει τη διαθήκη σε εκπλήρωση του ένατου κεφαλαίου του Δανιήλ, εδάφιο είκοσι επτά. Με τούτο επίσης προετοίμασε την οδό για να έλθει αιφνιδίως ο Χριστός στον ναό Του και να καθαρίσει τους υιούς του Λευί, πράγμα το οποίο έπραξε στην αρχή και στο τέλος της τριάμισι ετών διακονίας Του. Ο καθαρισμός του κυριολεκτικού ναού ήταν το σύμβολο του έργου Του να καθαρίσει τον ναό της ψυχής εκείνων που παριστάνονται ως οι υιοί του Λευί.

Το κυριολεκτικό έργο Του του καθαρισμού του ναού ήταν εκπλήρωση προφητείας, και όταν επιτέλεσε το έργο αυτό στο κατά Ιωάννην, κεφάλαιο δύο, εδάφια δεκατρία έως είκοσι δύο, το Άγιο Πνεύμα οδήγησε τους μαθητές να θυμηθούν ένα χωρίο από την Παλαιά Διαθήκη, το οποίο αποτελούσε μέρος του έργου Του για τον εξαγνισμό και την κάθαρση των μαθητών σε εκπλήρωση του Μαλαχία τρία.

Στο χωρίο του Ιωάννη, ο Χριστός δήλωσε ότι, όταν ο ναός του σώματός Του θα καταστρεφόταν, θα τον ανήγειρε εντός τριών ημερών. Η συνομιλία με τους φιλονεικούντες Ιουδαίους προσέθεσε ότι η ανακαίνιση του κατά γράμμα ναού, η οποία είχε πραγματοποιηθεί από τον Ηρώδη και είχε ολοκληρωθεί εκείνο ακριβώς το έτος, είχε διαρκέσει σαράντα έξι έτη. Ο Ιησούς καθάριζε τους μαθητές Του μέσω ενός παραδείγματος ενός από τους κανόνες που συνδέονται με τον προφητικό λόγο, τον οποίον ο Ιησούς είχε εναποθέσει μέσα στον Λόγο Του διά του έργου των αγγέλων, του Αγίου Πνεύματος και των προφητών.

Παρείχε το προφητικό παράδειγμα ότι το κυριολεκτικό αντιπροσωπεύει το πνευματικό. Καθιέρωσε το προφητικό κλειδί του αριθμού «σαράντα έξι», ως συμβόλου του ναού. Το «σαράντα έξι» ήταν ο αριθμός των ημερών κατά τις οποίες ο Μωυσής βρισκόταν επάνω στο όρος λαμβάνοντας τις οδηγίες για τον ναό. Το «σαράντα έξι» είναι ο αριθμός των χρωμοσωμάτων που

συγκροτούν τον ανθρώπινο ναό. Το «σαράντα έξι» είναι ο αριθμός των ετών (1798 έως 1844) που εκπληρώθηκαν για την αποκατάσταση του πνευματικού ναού, ο οποίος είχε καταπατηθεί από τον παγανισμό και κατόπιν από τον παπισμό.

Οι δύο καθαρισμοί του ναού περιλαμβάνουν τον συμβολισμό ότι οι τρεις ημέρες ισούνται με σαράντα έξι έτη. Περιλαμβάνουν την αρχή ότι το κυριολεκτικό αντιπροσωπεύει το πνευματικό. Αποτελούσαν τόσο εκπλήρωση όσο και προαναγγελία προφητείας. Οι δύο καθαρισμοί αντιπροσωπεύουν μια αλήθεια που παρεξηγείται από μία τάξη και αποκαλύπτεται σε μια άλλη τάξη.

Οι δύο καθαρισμοί προσδιορίζουν μια χρονική περίοδο κατά την οποία η εκκλησία του Θεού έχει διαφθαρεί σε τέτοιο βαθμό, ώστε να είναι «γενεά μοιχαλίσ οχιάς», η οποία ζητεί σημείο, ενώ το σημείο εξηγείται άμεσα σε αυτήν, διότι το μόνο σημείο που θα δοθεί είναι το σημείο της καταστροφής του ναού, ο οποίος εγείρεται σε τρεις ημέρες.

Γεννήματα έχιδνῶν, πῶς δύνασθε ὑμεῖς, ὄντες πονηροί, νὰ λαλήτε ἀγαθὰ; διότι ἐκ τοῦ περισσεύματος τῆς καρδίας λαλεῖ τὸ στόμα... Τότε ἀπεκρίθησαν τινὲς τῶν γραμματέων καὶ τῶν Φαρισαίων, λέγοντες, Διδάσκαλε, θέλομεν νὰ ἴδωμεν σημεῖον ἀπὸ σέ. Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν πρὸς αὐτούς, Γενεὰ πονηρὰ καὶ μοιχαλὶς ζητεῖ σημεῖον· καὶ σημεῖον δὲν θέλει δοθῆ εἰς αὐτήν, εἰ μὴ τὸ σημεῖον Ἰωνᾶ τοῦ προφήτου· διότι καθὼς ὁ Ἰωνᾶς ἦτο τρεῖς ἡμέρας καὶ τρεῖς νύκτας εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ κήτους, οὕτω θέλει εἶσθαι ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου τρεῖς ἡμέρας καὶ τρεῖς νύκτας εἰς τὴν καρδίαν τῆς γῆς. Ματθαῖος 12:34, 38–40.

Όλες αυτές οι προφητικές δυναμικές παριστάνονται και στις τρεις εκπληρώσεις της αιφνίδιας ελεύσεως του Αγγελιοφόρου της Διαθήκης στον ναό Του, όπως έπραξε στο δεύτερο κεφάλαιο του Ιωάννη.

Και ἐπλησίαζε τὸ πάσχα τῶν Ἰουδαίων, καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀνέβη εἰς Ἱεροσόλυμα. Καὶ εὗρεν ἐν τῷ ἱερῷ τοὺς πωλοῦντας βόας καὶ πρόβατα καὶ περιστεράς, καὶ τοὺς ἀργυραμοιβοὺς καθημένους. Καὶ ἀφοῦ ἔκαμε φραγέλλιον ἐκ σχοινίων, ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ ἱεροῦ πάντας, καὶ τὰ πρόβατα καὶ τοὺς βόας· καὶ ἔχυσε τὰ νομίσματα τῶν ἀργυραμοιβῶν καὶ ἀνέτρεψε τὰς τραπέζας· καὶ εἶπε πρὸς τοὺς πωλοῦντας τὰς περιστεράς· Σηκώσατε ταῦτα ἐντεῦθεν· μὴ κάμνετε τὸν οἶκον τοῦ Πατρὸς μου οἶκον ἐμπορίου. Καὶ ἐνεθυμήθησαν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ὅτι ἦτο γεγραμμένον· Ὁ ζήλος τοῦ οἴκου σου με κατέφαγε. Ἀπεκρίθησαν τότε οἱ Ἰουδαῖοι καὶ εἶπον πρὸς αὐτόν· Τι σημεῖον δεικνύεις εἰς ἡμᾶς, ἐπειδὴ πράττεις ταῦτα; Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς· Χαλάσατε τὸν ναὸν τούτον, καὶ ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν θέλω εγείρει αὐτόν. Εἶπον λοιπὸν οἱ Ἰουδαῖοι· Τεσσαράκοντα καὶ ἕξ ἔτη οἰκοδομεῖτο ὁ ναὸς οὗτος, καὶ συ θέλεις εγείρει αὐτόν ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν; Εκείνος ὁμῶς ἔλεγε περὶ τοῦ ναοῦ τοῦ σώματος αὐτοῦ. Ὅτε λοιπὸν ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ἐνεθυμήθησαν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ὅτι τούτο ἔλεγε πρὸς αὐτούς· καὶ ἐπίστευσαν εἰς τὴν γραφήν καὶ εἰς τὸν λόγον τὸν ὁποῖον εἶπε ὁ Ἰησοῦς. Ιωάννης 2:13–22.

Ο Άγγελος της Διαθήκης επρόκειτο να καθαρίσει και επίσης να εξαγνίσει τους υιούς του Λευϊ ως «άργυρον», ο οποίος αντιπροσωπεύει τον Λόγο του Θεού, και ως «χρυσίον», το οποίο αντιπροσωπεύει την πίστη. Ο Άγγελος της Διαθήκης θα καθάρριζε τους μαθητές Του αυξάνοντας την «πίστη» τους στον προφητικό «λόγο» Του. Εκείνος ο προφητικός λόγος είχε σκοπό να

καθαρίζει, αλλά και να εξαγνίζει. Ο προφητικός Του Λόγος αντιπροσωπεύει πάντοτε μία δοκιμασία, και διά του προφητικού Του Λόγου οι υιοί του Λευϊ εξαγνίζονται κατά την περίοδο κατά την οποία έρχεται αιφνιδίως στον ναό Του.

«Του οποίου το πτύον είναι εν τη χειρί Αυτού, και θέλει διακαθαρίσει τελείως το αλώνιον Αυτού και θέλει συνάξει τον σίτον Αυτού εις την αποθήκην.» Κατά Ματθαίον 3:12. Αυτή ήταν μία από τις περιόδους καθάρσεως. Με τα λόγια της αλήθειας, το άχυρο εχωρίζετο από τον σίτον. Επειδή ήσαν υπερβολικά ματαιόδοξοι και αυτάρεσκοι ώστε να δεχθούν έλεγχο, υπερβολικά φιλόκοσμοι ώστε να αποδεχθούν ζωή ταπεινώσεως, πολλοί απεστράφησαν από τον Ιησού. Πολλοί εξακολουθούν ακόμη να πράττουν το ίδιο. Ψυχές δοκιμάζονται σήμερα, όπως εδοκιμάσθησαν εκείνοι οι μαθητές εις τη συναγωγή της Καπερναούμ. Όταν η αλήθεια εφαρμόζεται εις την καρδιά, βλέπουν ότι η ζωή τους δεν είναι σύμφωνη με το θέλημα του Θεού. Βλέπουν την ανάγκη μιας ολοκληρωτικής αλλαγής μέσα τους· αλλά δεν είναι πρόθυμοι να αναλάβουν το έργο της απαρνήσεως του εαυτού. Διά τούτο εξοργίζονται όταν αποκαλύπτονται οι αμαρτίες τους. Φεύγουν σκανδαλισμένοι, καθώς και οι μαθητές εγκατέλειψαν τον Ιησού, γογγύζοντες: «Σκληρός είναι ο λόγος ούτος· τις δύναται να ακούη αυτόν;» The Desire of Ages, 392.

Εκείνες οι «ψυχές που δοκιμάστηκαν» στη «συναγωγή της Καπερναούμ» αρνήθηκαν να κατανοήσουν ότι, όταν ο Χριστός τους είπε πως έπρεπε να φάνε τη σάρκα Του και να πιουν το αίμα Του, χρησιμοποιούσε το κυριολεκτικό σώμα Του για να μεταδώσει μια πνευματική αλήθεια. Αυτή ήταν η ίδια ακριβώς προφητική παράσταση που έκανε για τον ναό στο δεύτερο κεφάλαιο του Ιωάννη. Όταν η αρχή ότι το κυριολεκτικό προηγείται και αντιπροσωπεύει το πνευματικό αναγνωρίστηκε ως «σκληρός ο λόγος ούτος», τον οποίο δεν ήταν πρόθυμοι να «ακούουν», στράφηκαν πίσω και δεν περπάτησαν πλέον μαζί Του. Αυτό έλαβε χώρα στο έκτο κεφάλαιο του Ιωάννη, εδάφιο εξήντα έξι (666), το οποίο αντιπροσωπεύει τον προσεχώς ερχόμενο νόμο της Κυριακής, ο οποίος προτυπώθηκε από την 22α Οκτωβρίου 1844, η οποία με τη σειρά της προτυπώθηκε από τον σταυρό του Γολγοθά.

Από τότε πολλοί εκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ὑπέστρεψαν εἰς τὰ ὀπίσω καὶ δὲν περιεπάτουν πλέον μετ' αὐτοῦ. Ἰωάννης 6:66.

Στο δεύτερο κεφάλαιο του Ιωάννη, το Άγιο Πνεύμα είχε οδηγήσει τη διάνοια των μαθητών στο να «ενθυμηθούν» την προφητεία που περιέγραφε τον ζήλο του Θεού, και η λέξη «ζηλωτής» είναι η ίδια λέξη με τη λέξη «ζηλότυπος» τόσο στα εβραϊκά όσο και στα ελληνικά.

Διότι ο ζήλος του οἴκου σου με κατέφαγεν, και οι ονειδισμοί των ονειδιζόντων σε έπεσαν επ' εμέ. Ψαλμοί 69:9.

Ο ζήλος του Θεού, ο οποίος είναι η ζηλοτυπία Του, αντιπροσωπεύει το στοιχείο του χαρακτήρα του Θεού ως Θεού ζηλότυπου, του οποίου η ζηλοτυπία εκδηλώνεται έως την τρίτη και την τετάρτη γενεά επάνω σε εκείνους που Τον μισούν. Στο δεύτερο κεφάλαιο του Ιωάννη, το Άγιο Πνεύμα έθετε ότι ο καθαρισμός που επιτελείται από τον Αγγελιαφόρο της Διαθήκης λαμβάνει χώρα στην τέταρτη και τελική γενεά, αν και πάντοτε υπάρχουν κάποιοι της τρίτης γενεάς που ακόμη στέκουν όταν γεμίζει το ποτήριο της τελικής γενεάς. Εκείνη η γενεά είναι μία μοιχαλίδα γενεά οχιών.

Ο Μωυσής αντιπροσώπευε την τέταρτη γενεά, και τότε ήταν που ο Μωυσής, επί σαράντα έξι ημέρες, έλαβε οδηγίες για την ανέγερση του ναού. Κατά τις ημέρες εκείνες έλαβε τον νόμο, ο οποίος, στη δεύτερη εντολή, δηλώνει ότι ο ζήλος του Θεού εκδηλώνεται στην τρίτη και την τετάρτη γενεά.

Και εἶπε πρὸς τὸν Ἄβραμ· Γνώριζε μετὰ βεβαιότητος ὅτι τὸ σπέρμα σου θέλει παροικήσει εἰς γῆν οὐχὶ ἰδίαν αὐτῶν, καὶ θέλουσι δουλεύσει εἰς αὐτούς· καὶ ἐκεῖνοι θέλουσι καταθλίψει αὐτούς τετρακόσια ἔτη· ἀλλὰ καὶ τὸ ἔθνος, εἰς τὸ ὁποῖον θέλουσι δουλεύσει, ἐγὼ θέλω κρίνει· καὶ μετὰ ταῦτα θέλουσιν ἐξέλθει μετὰ πολλῶν ὑπαρχόντων. Σὺ δὲ θέλεις ἀπελθεῖ πρὸς τοὺς πατέρας σου ἐν εἰρήνῃ· θέλεις ταφῆ εἰς γῆρας καλόν. Ἄλλ' ἐν τῇ τετάρτῃ γενεᾷ θέλουσιν ἐπανέλθει ἐδῶ· διότι ἡ ἀνομία τῶν Ἀμορραίων δὲν ἀνεπληρώθη ἔτι. Γένεσις 15:13–16.

Κατά την τελευταία γενεά του αρχαίου Ισραήλ, ανεγέρθηκε ο ναός της Χριστιανικής εκκλησίας, τον οποίον ο Πέτρος ονόμασε «πνευματικόν οἶκον». Κατά τη διάρκεια εκείνης της ιστορίας, ο Θεός εφανέρωσε δύο φορές τη ζηλοτυπία Του, όταν, με τον ζήλον Του, εκαθάρισε τον ναόν. Το 1844 ο Θεός είχε ανεγείρει τον πνευματικόν ναόν των Μιλλεριτών, και για μία ακόμη φορά είχε προσπεράσει τον προηγούμενως εκλεκτόν λαόν. Κατά την ιστορία εκείνη, ο Άγγελος της Διαθήκης ήλθε αιφνιδίως στις 22 Οκτωβρίου 1844.

Ἡ ἐμφάνισίς του εἶχε προετοιμασθῆ διὰ τῆς διακονίας τοῦ William Miller. Καθὼς οἱ Προτεστάντες καὶ οἱ Millerites προσήγγιζαν τὴν 22αν Ὀκτωβρίου 1844, δύο τάξεις ἐδοκιμάσθησαν. Ἡ δοκιμασία τῶν Προτεσταντῶν ἔφθασε κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ τέλους, μὲ τὴν ἄφιξιν τοῦ πρώτου ἀγγέλου τὸ 1798. Ἀφ' οὗ τὸ μήνυμα, τὸ προωρισμένον νὰ «καθαρίση καὶ νὰ ἐκκαθαρίση» τοὺς υἱοὺς τοῦ Λευῖ, ἔλαβε τυπικὴ μορφή τὸ 1831, ἡ δοκιμασία τῶν Προτεσταντῶν ἤρχισε, ὅταν τὸ μήνυμα τοῦ πρώτου ἀγγέλου ἐνισχύθη τὴν 11ην Αὐγούστου 1840. Τὴν 19ην Ἀπριλίου 1844, οἱ Προτεστάντες ἀπέτυχον εἰς τὴν δοκιμασίαν καὶ ἔγειναν αἱ θυγατέρες τῆς Βαβυλῶνος.

Κατόπιν ἔφθασε ὁ δεύτερος ἀγγελος, καὶ τότε ἡ πίστις τῶν Μιλλεριτῶν δοκιμάσθηκε, καὶ ἐπιτελέσθηκε ἕνας ἐξαγνισμὸς καὶ μια ἐκκαθάριση. Ὅταν τὸ μήνυμα τοῦ δευτέρου ἀγγέλου ἐνδυναμώθηκε στὴ συνάθροιση τοῦ στρατοπέδου τοῦ Ἐξετερ ἀπὸ τὴ δωδεκάτη ἕως τὴ δεκάτη ἐβδόμη Αὐγούστου, ἐπιτελέσθηκε ἡ δοκιμασία τοῦ ἀποχωρισμοῦ τῶν φρονίμων καὶ τῶν μωρῶν Μιλλεριτῶν.

Ἡ διάκριση μεταξὺ τῶν φρονίμων καὶ τῶν μωρῶν ἦταν τὸ ἔλαιον, τὸ ὁποῖο ἦταν τὸ προφητικὸ μήνυμα τῆς Κρανγῆς τοῦ Μεσονυκτίου. Ὅταν ὁ τρίτος ἀγγελος ἔφθασε στὴς 22 Οκτωβρίου 1844, ὁ ναὸς εἶχε ανεγερθεῖ (ἐντὸς σαράντα ἑξὶ ἐτῶν). Κατ' ἐκεῖνο τὸ σημεῖο ὁ Ἀγγελιαφόρος τῆς Διαθήκης ἤλθε αιφνιδίως εἰς τὸν ναόν Αὐτοῦ.

«Ἡ ἔλευση τοῦ Χριστοῦ ὡς τοῦ ἀρχιερέως μας στα Ἅγια τῶν Ἁγίων, γιὰ τὸν καθαρισμὸ τοῦ ἁγιαστηρίου, ἡ ὁποία τίθεται ἐνώπιόν μας στὸ Δανιήλ 8:14· ἡ ἔλευση τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Παλαιὸ τῶν Ἡμερῶν, ὅπως παρουσιάζεται στὸ Δανιήλ 7:13· καὶ ἡ ἔλευση τοῦ Κυρίου στὸν ναὸ Του, ὅπως προελέχθη ἀπὸ τὸν Μαλαχία, ἀποτελοῦν περιγραφές τοῦ ἰδίου γεγονότος· καὶ αὐτὸ παριστάνεται ἐπίσης ἀπὸ τὴν ἔλευση τοῦ νυμφίου στὸν γάμο, τὴν ὁποία περιέγραψε ὁ Χριστὸς στὴν παραβολὴ τῶν δέκα παρθένων, στὸ Κατὰ Ματθαῖον 25». Ἡ

Μεγάλη Διαμάχη, 426.

Τότε ήταν που ο Άγγελος της Διαθήκης άρχισε το έργο Του καθαρίζοντας και εξαγνίζοντας τους Μιλλεριτικούς μαθητές, οι οποίοι προσδιορίζονται στο τρίτο κεφάλαιο του Μαλαχία ως οι υιοί του Λευί.

«Πολλοί από εκείνους που εξήλθαν προς συνάντηση του Νυμφίου υπό τα αγγέλματα του πρώτου και του δευτέρου αγγέλου, απέρριψαν το τρίτο, το τελευταίο δοκιμαστικό άγγελμα που επρόκειτο να δοθεί στον κόσμο, και παρόμοια στάση θα ληφθεί όταν απευθυνθεί η τελευταία κλήση.»

«Κάθε λεπτομέρεια αυτής της παραβολής πρέπει να μελετάται προσεκτικά. Αντιπροσωπευόμαστε είτε από τις φρόνιμες είτε από τις μωρές παρθένες.» Review and Herald, 31 Οκτωβρίου 1899.

Όταν το μήνυμα του πρώτου αγγέλου ενδυναμώθηκε στις 11 Αυγούστου 1840, πλήθη προσχώρησαν στο Μιλλεριτικό κίνημα. Έπειτα, στις 19 Απριλίου 1844, μια μεγάλη τάξη εγκατέλειψε το κίνημα. Στις 22 Οκτωβρίου 1844, η παραδοσιακή άποψη είναι ότι υπήρχαν περίπου πενήντα ψυχές που εισήλθαν διά της πίστεως στα Άγια των Αγίων. Αν υποθέσουμε ότι ο αριθμός είναι περίπου πενήντα ψυχές που αρχικά ακολούθησαν το φως του τρίτου αγγέλου, τι σημαίνει όταν πληροφορούμαστε ότι «πολλοί» από εκείνους που είχαν αποδεχθεί τα μηνύματα του πρώτου και του δευτέρου αγγέλου «αρνήθηκαν το τρίτο, το τελευταίο δοκιμαστικό μήνυμα»;

Ο Αγγελιαφόρος της Διαθήκης ήλθε αιφνιδίως στον ναό Του και άνοιξε το φως του αγιαστηρίου στον ουρανό και το μήνυμα του τρίτου αγγέλου στους πενήντα που ακολούθησαν και εισήλθαν στην εμπειρία του τρίτου αγγέλου, αλλά αρχικά διασκορπίστηκαν. Η απογοήτευσή τους τότε ήταν μεγαλύτερη από την πρώτη απογοήτευση, αν και πληροφορούμαστε από την Αδελφή White ότι η απογοήτευσή τους δεν ήταν τόσο μεγάλη όσο εκείνη των μαθητών μετά τον σταυρό.

Και στις δύο παράλληλες ιστορίες, ο Χριστός άνοιξε τον προφητικό Του λόγο στους απογοητευμένους, και έως το 1850, η αδελφή Ουάιτ δηλώνει ότι της εδείχθη πως τότε ο Κύριος εξέτεινε εκ νέου την χείρα Του για να συνάξει τον λαό Του.

«Στις 23 Σεπτεμβρίου [1850] ο Κύριος μού έδειξε ότι είχε εκτείνει το χέρι του για δεύτερη φορά, ώστε να ανακτήσει το υπόλοιπο του λαού του, και ότι οι προσπάθειες πρέπει να διπλασιαστούν σε αυτόν τον καιρό της συνάξεως. Στον καιρό του διασκορπισμού ο Ισραήλ επλήγη και κατασπαράχθηκε· αλλά τώρα, στον καιρό της συνάξεως, ο Θεός θα ιατρεύσει και θα επιδέσει τον λαό του. Κατά τον διασκορπισμό, οι προσπάθειες που καταβάλλονταν για τη διάδοση της αλήθειας είχαν ελάχιστο αποτέλεσμα, επέφεραν ελάχιστα ή και τίποτε· αλλά στον καιρό της συνάξεως, όταν ο Θεός έχει θέσει το χέρι του για να συνάξει τον λαό του, οι προσπάθειες για τη διάδοση της αλήθειας θα έχουν το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα. Όλοι πρέπει να είναι ενωμένοι και ζηλωτές στο έργο. Είδα ότι ήταν ντροπή για οποιονδήποτε να αναφέρεται στον διασκορπισμό ως παράδειγμα για να μας κατευθύνει τώρα, στον καιρό της συνάξεως· διότι, αν ο Θεός δεν κάνει περισσότερα για εμάς τώρα απ' ό,τι έκανε τότε, ο Ισραήλ δεν θα συναχθεί ποτέ. Είναι εξίσου αναγκαίο η αλήθεια να δημοσιεύεται σε ένα έντυπο, όσο και να κηρύττεται». Review and Herald, 1 Νοεμβρίου 1850.

Στον σταυρό οι μαθητές είχαν διασκορπισθεί, και σε εκείνη την ιστορία, τρεις ημέρες αργότερα, Εκείνος άρχισε να συνάγει τους διασκορπισμένους μαθητές Του. Περίπου τρία έτη μετά το τέλος του 1844, ο Χριστός άρχισε να συνάγει το διασκορπισμένο ποίμνιό Του. Σε εκείνη την ιστορία οδήγησε τον λαό Του να αρχίσει το εκδοτικό έργο και να δημοσιεύσει τη δεύτερη από τις δύο πινακίδες του Αββακούμ, η οποία κατασκευάστηκε στο τέλος του 1850, και κατόπιν άρχισε να προσφέρεται προς πώληση στο Review and Herald, τον Ιανουάριο του 1851.

Το διάγραμμα του 1843 υπήρξε η φυσική αναπαράσταση του αγγέλματος που καθάρισε τον ναό, ο οποίος είχε ανεγερθεί μέσα στην ιστορία των αγγελμάτων του πρώτου και του δεύτερου αγγέλου. Με την άφιξη του τρίτου αγγέλου, ο Θεός σχεδίασε να ολοκληρώσει το έργο Του και να πάρει τον λαό Του στην πατρίδα, αλλά εκείνοι επαναστάτησαν, όπως και ο αρχαίος Ισραήλ, και τότε τόσο ο αρχαίος όσο και ο σύγχρονος Ισραήλ έλαβαν την εντολή να περιπλανηθούν στην έρημο. Αν εκείνοι οι Αντβεντιστές που αρχικά είχαν αποδεχθεί το φως του τρίτου αγγέλου είχαν προχωρήσει διά της πίστεως, φέροντας τη φυσική αναπαράσταση του αγγέλματός τους, που ήταν το διάγραμμα του 1850, θα μπορούσαν να είχαν επισπεύσει τη δεύτερα παρουσία του Ιησού και να είχαν επιστρέψει στην πατρίδα. Αλλά ήταν προορισμένοι να επαναλάβουν την ιστορία του Ιησού του Ναυή και του Χάλεβ, και των δέκα άπιστων κατασκόπων.

«Εάν οι Αντβεντιστές, μετά τη μεγάλη απογοήτευση του 1844, είχαν κρατήσει σταθερά την πίστη τους και είχαν ακολουθήσει ενωμένοι την αποκαλυπτόμενη πρόνοια του Θεού, δεχόμενοι το μήνυμα του τρίτου αγγέλου και κηρύττοντάς το στον κόσμο με τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος, θα είχαν δει τη σωτηρία του Θεού· ο Κύριος θα είχε ενεργήσει δυναμικά μαζί με τις προσπάθειές τους, το έργο θα είχε ολοκληρωθεί, και ο Χριστός θα είχε ήδη έλθει για να παραλάβει τον λαό Του στην ανταμοιβή του. Αλλά κατά την περίοδο της αμφιβολίας και της αβεβαιότητας που ακολούθησε την απογοήτευση, πολλοί από τους πιστούς της Αντβεντικής πίστεως εγκατέλειψαν την πίστη τους... Έτσι το έργο εμποδίστηκε, και ο κόσμος αφέθηκε στο σκοτάδι. Εάν όλο το σώμα των Αντβεντιστών είχε ενωθεί επάνω στις εντολές του Θεού και στην πίστη του Ιησού, πόσο διαφορετική θα ήταν η ιστορία μας!» Evangelism, 695.

Ο Ιωάννης ο Βαπτιστής και ο Γουίλλιαμ Μίλλερ προετοίμασαν την οδό για να έλθει αιφνιδίως ο Χριστός και να καθάρσει έναν λαό που θα μετέφερε το μήνυμα της σωτηρίας, υπό τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος, σε ολόκληρο τον κόσμο. Οι μαθητές του Χριστού εκπλήρωσαν την αποστολή τους, αλλά η απαρχή του Αντβεντισμού δεν το έπραξε. Έως το 1856 είχαν περιπέσει στην κατάσταση της Λαοδικείας, απέρριψαν το προχωρημένο φως των «επτά καιρών» και, το 1863, άρχισαν τη διαδικασία μιας κλιμακούμενης ανταρσίας που εκτείνεται έως και τον προσεχή νόμο της Κυριακής. Η ανταρσία του 1863 προτυπώθηκε από την ανταρσία των δέκα κατασκόπων. Στο τέλος των σαράντα ετών της περιπλάνησης στην έρημο, ο αρχαίος Ισραήλ οδηγήθηκε εκ νέου στην ίδια δοκιμασία, παρέχοντας έτσι παράδειγμα του σύγχρονου Ισραήλ, ο οποίος επαναφέρεται στην αρχική δοκιμασία.

Η ανταρσία των δέκα κατασκόπων στην Κάδης επαναλήφθηκε στην Κάδης σαράντα χρόνια αργότερα. Η ανταρσία των δέκα κατασκόπων, η οποία επέφερε τα σαράντα χρόνια της περιπλάνησης στην έρημο, αντιπροσωπεύει την ανταρσία του 1863, όταν ο σύγχρονος Ισραήλ επέφερε τη δική του περιπλάνηση στην έρημο της Λαοδικείας. Στο τέλος των σαράντα ετών, ο

αρχαίος Ισραήλ οδηγήθηκε εκ νέου στην Κάδης, προσδιορίζοντας έτσι ότι η δοκιμασία η οποία εξάγνισε τον Μιλλεριτικό Αντβεντισμό κατά την ανταρσία του 1863 πρόκειται να επαναληφθεί, όταν ο Αγγελιαφόρος της Διαθήκης έλθει πάλι αιφνιδίως στον ναό Του.

Θα συνεχίσουμε αυτή τη μελέτη στο επόμενο άρθρο.

«Στην κατάκτηση της Γαλαάδ και της Βασάν υπήρχαν πολλοί που ανακαλούσαν στη μνήμη τους τα γεγονότα τα οποία, σχεδόν σαράντα χρόνια νωρίτερα, στην Κάδης, είχαν καταδικάσει τον Ισραήλ στη μακρά περιπλάνηση της ερήμου. Έβλεπαν ότι η αναφορά των κατασκόπων σχετικά με τη Γη της Επαγγελίας ήταν, από πολλές απόψεις, ορθή. Οι πόλεις ήταν οχυρωμένες και πολύ μεγάλες, και κατοικούνταν από γίγαντες, σε σύγκριση με τους οποίους οι Εβραίοι ήσαν απλοί πυγμαίοι. Αλλά τώρα μπορούσαν να διακρίνουν ότι το μοιραίο σφάλμα των πατέρων τους είχε υπάρξει η δυσπιστία προς τη δύναμη του Θεού. Αυτό και μόνο τους είχε εμποδίσει να εισέλθουν αμέσως στην αγαθή γη.»

«Όταν, κατά την αρχική τους προετοιμασία, επρόκειτο να εισέλθουν στη Χαναάν, το εγχείρημα συνοδευόταν από πολύ λιγότερη δυσχέρεια απ' ό,τι τώρα. Ο Θεός είχε υποσχεθεί στον λαό Του ότι, εάν υπάκουαν στη φωνή Του, θα προπορευόταν αυτών και θα πολεμούσε γι' αυτούς· και θα έστελνε επίσης σφήκες για να εκδιώξουν τους κατοίκους της γης. Οι φόβοι των εθνών δεν είχαν γενικά διεγερθεί, και μικρή προετοιμασία είχε γίνει για να αντιταχθούν στην πρόοδό τους. Αλλά όταν ο Κύριος διέταξε τώρα τον Ισραήλ να προχωρήσει, έπρεπε να κινηθούν εναντίον άγρυπνων και ισχυρών εχθρών και να αναμετρηθούν με μεγάλους και καλά εκπαιδευμένους στρατούς, οι οποίοι είχαν προετοιμαστεί να αντισταθούν στην προσέγγισή τους.»

«Στην αναμέτρησή τους με τον Ωγ και τον Σιών, ο λαός οδηγήθηκε στην ίδια δοκιμασία κάτω από την οποία οι πατέρες τους είχαν τόσο χαρακτηριστικά αποτύχει. Αλλά η δοκιμασία ήταν τώρα πολύ πιο σφοδρή από ό,τι όταν ο Θεός είχε προστάξει τον Ισραήλ να προχωρήσει. Οι δυσκολίες στον δρόμο τους είχαν αυξηθεί πολύ από τότε που αρνήθηκαν να προχωρήσουν όταν τους δόθηκε η εντολή να το πράξουν στο όνομα του Κυρίου. Έτσι ακριβώς ο Θεός εξακολουθεί να δοκιμάζει τον λαό Του. Και αν αποτύχουν να υπομείνουν τη δοκιμασία, τους φέρνει και πάλι στο ίδιο σημείο, και τη δεύτερη φορά η δοκιμασία θα είναι πιο άμεση και πιο σφοδρή από την προηγούμενη. Αυτό συνεχίζεται έως ότου αντέξουν τη δοκιμασία· ή, αν εξακολουθούν να είναι στασιαστικοί, ο Θεός αποσύρει το φως Του από αυτούς και τους αφήνει στο σκοτάδι». Πατριάρχες και Προφήτες, 436, 437.